

"Đakovački susreti hrvatskih književnih kritičara 3. i 4."

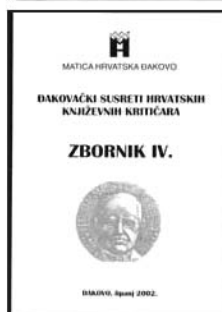
Matica hrvatska Đakovo, 2001./02.

Projekt *Đakovački susreti hrvatskih književnih kritičara*¹ polako se usustavljuje i postaje respektabilna smotra hrvatske književne kritike. Premda su se nakon 1. i 2. ohrabrujućih Susreta (s vrlo dobrim odazivom), 3. Susreti činili više kao Susreti slavonskih kritičara s primjesama ostalih, 4. su dokazali suprotno, tj. da se ĐSHKK neće pretvoriti u regionalnu smotru kritičara.

Po običaju, prigodom Susreta, izašla su i dva zbornika, knjige 3. i 4., standardno podijeljene na tri velike cjeline, dakle, konceptijski nije mijenjano ništa.

Prvi dio već tradicionalno donosi okrugli stol, ili bolje rečeno (takav se dojam stječe čitanjem) izvatke iz okruglog stola, u kojem se neki sudionici trude biti prisutni samo formalno, da bi bili navedeni, dok zapravo i ne sudjeluju u raspravi, a zasigurno imaju što reći. Za pozdraviti je uvrštavanje izlaganja Igora Mandića, *Funkcionalnost književne kritike danas* (knjiga 4.), kao uvod okruglom stolu, i takvu bi praksu trebalo zadržati ubuduće (a ne kao prijašnjih godina kada nisu uvršteni panoramski prikazi Vlahu Bogišića, *Hrvatska književna kritika u 1998. i 1999.*, te Velimira Viskovića, *Hrvatska književna djela i pisci devedesetih*), te odaslanu poruku podrške III. programu hrvatskog radija (knjiga 3.).

Drugi dio, već poslovično, donosi radove kritičara. Neki su radovi sjajni, primjerice, prikaz Branimira Donata *Kritika suvremenosti i suvremenost kao kritika* (knjiga 3.), rad Dubravke Brunčić, *Problematika komunikacije u poeziji Drage Glamuzine (Drago Glamuzina, Mesari)* (knjiga 3.), te Kristine Peternai, *Zašto su novele Árpada Göncza zanimljive hrvatskom čitateljstvu* (knjiga 3.), dok ostali kao da još uvijek pišu sa svojevrsnom blokadom i manjkom ambicioznosti, pa se događa da prepisuju (proširuju) svoje prošlogodišnje radove, drže se

1 U nastavku teksta ĐSHKK.

kriterija *manus manum lavat*, tj. ja ću pohvaliti tvoj rad, ako ti pohvališ moj; ili imaju zadovoljavajuće-obećavajući početak, a onda jednostavno odlutaju, uspoređujući temu s koječim, stanjem u državi i sl.

Mišljenja sam da bi to moglo i bolje kad bi se kritičari dogovorili što i kako zapravo pisati ubuduće, odnosno utvrdili kriterije "igre" koju igraju, tako da se ne događa da jedni ispisuju visoku, tzv. akademsku kritiku, a drugi dnevno-novinsku.

Treći dio je posve nepotreban. Izmjenjuju se novinski članci o ĐSHKK objavljivani u dnevnim ili književnim novinama s obrazlaganjem nagrada (*Priznanje Julije Benešić i Povelja uspješnosti*), ili člancima za koje se ne može utvrditi gdje i kada su izašli. Ne donose nikakve važne činjenice, osim ako uredništvu nije stalo do toga da prebrojava koliko će novina važnih (ili ne) zabilježiti da se u Đakovu održavaju Susreti, iznimka je počast preminulome potpredsjedniku Matice hrvatske Mirku Kladariću, ali kakvu funkciju doista imaju razlaganja Jadranke Vuković o Paljetkovojoj poeziji, kojima bi, prije po kriteriju, mjesto bilo u drugom dijelu s ostalim radovima književne kritike, a ne u dijelu pod naslovom *Prilozi i novinski članci o Đakovačkim susretima*, no, to se dešavalo i u ranijim zbornicima jer očito da kod nekih stvari nije važna kvaliteta (uvažavajući J. Vuković), već kvantiteta (broj stranica), ili ne znam što!

Treba spomenuti da uza svu silu pomagala i računalske programe, lektor još uvijek ima previše nepotrebnih pravopisnih pogrešaka u radu (stvarno se ne sjećam kada sam ih toliko nabrojao u nekoj književnoj publikaciji!), te je za nadati se da će s vremenom i uredništvo zbornika tekstova ĐSHKK, kvalitetu (koju po imenima ima) ipak podići na malo višu razinu.

Ivan Kunštić